

— Махнете го, махнете го! отведете го въ затвора! извикахъ сичкыгѣ.

И единъ поостъръ и по тънъкъ гласъ си чу надъ сичката обща глъчка.

— Е! сега вече имамы гладиаторъ за звѣря.

Напредъ борцы юнацы,
Напредъ, напредъ съ маждрацы
Съ гърды срѣщо гърды.

Каква голѣма радость!
Народътъ плененъ съ драгость
На зрѣлище върви.

Туй бѣше гласътъ на распутната пустакыня, на която бращолевенята бѣхъ, както казахмы, толкози досадни на стареца Медона.

— Наистина! . . . наистина! . . . добръ случай за цирка извикахъ мнозина отъ множеството.

И виждаше са че тѣзи мысль одуши въ тѣхъ сѣко състрадателно чувство къмъ обвиняемя. И младостта му и самата му красота служба само колкото за да покажѣтъ лицето като най-сгодно за звѣрската борба.

— Донесете нѣкои дѣски или докарайте колесница ако има наржки, за да ся положи мъртвецътъ, рече Арбакъ. Неприлично е да са носи на просты рѣцѣ свещеникътъ на Изида като нѣкой закланъ гладиаторъ.

Послушни на тѣзь думы предстоящитѣ положихъ мъртвия въ зникъ на трѣвата и са затекохъ да търсѣтъ срѣдство за пренасяне за да не похващатъ тѣлото светотатственны рѣцѣ.

Когато множеството са разшава насамъ патамъ единъ челоуекъ спѣшно минувахе презъ него: той бѣ Олинѣвъ назораниитъ и са намѣри предъ египтнина. Но първийтъ му погледъ бѣ обртяжъ съ ужасъ и съ неисказанна скърбъ къмъ окървавеня мървецъ, на който са виждахъ знаковетѣ на насилственна смъртъ.

— Убихъ та! рече въ себе си Олинѣвъ, такъвзи край има твоята ревность! да не бы злодѣйцитѣ сѣ открили благородното ти намѣреніе и съ смъртъта ти отстранихъ собствената си постыдность?

Той отведе лицето си отъ ужасното зрѣлище и очитъ му са срѣшнихъ направо съ очитъ на египтянина.

И отъ лицето и отъ лекъ единъ трепетъ виждаше са че Християнинътъ осѣщаше ужасъ и омързеніе къмъ насрѣшныи си, на ко-